

diferents modalitats de crim ensenyades gràfica i suggestivament per el cine. Les películes son la lliçó i l'exemple que fan d'exhortació. Els fets responen exactament amb una fidelitat atterradora.

»Referent als infants, el fiscal del Suprem ha fet fixar l'atenció sobre la desmoralització desastrosa que pertocant al crim, el cine causa entre ells.

»De fet, doncs, el cine es una verdadera escola del crim, i els resultats pràctics ho demostren palesament.»

Es clar que no son freqüents els cassos de perversió i suggestió desmoralitzadora, iguals o semblants an els damunt esmentats; més amb un cas que passi n'hi ha de sobres.

No direm pas nosaltres que sigui certament un cas de pura suggestió cinematogràfica lo de referencia ocorregut en aquesta població; tampoc afirmarem sigui un acte de sola venjança i fruit d'una personal dolenteria: pot esser efecte d'abdues coses al plegat. Empró, sigui com sigui, encar que no negarém que'l cine pugui esser escola d'instrucció moral i esbarjo recreatiu, entenem que deu reprobarse i hauria de prohibirse severament per la llei tota exhibició de pel·lícules que, tot i essent agradoses i viuament suggestives, puguin causar a alguns espectadors els efectes físics i morals a que ens referim. I mentres aixó no's fassi, els pares son els primers encarregats responsables que deuen vigilar zelantment a sos fills per a posar remei an aixó de que tractem.

OMEGA.

LO FEIXUC DE LA MALIFETA

(RONDALLA ORIENTAL)

En el temps de la picor i en terres orientals, regnava un rei que's distingia per la rectitut de consciencia, pel seu bon gust en materies d'arts i perque li agradava viurer amb totes les comoditats possibles.

Esdevingué que anant a passar les temporades de calor en una de ses propietats de la vora de la ciutat, se fixá en lo bonic punt de vista que aquella tindria tirant a terra un edifici proper de lo propietat reial i que talment era un destorb per a satisfer los desitjos del Rei.

Pero aquest, com era de consciencia, volgué que abans se complís amb la llei. Per aixó un dels Ministres va anar a trobar l'amo de la finca, que aleshores n'era una viuda, per a obtindre son consentiment, condició imprescindible segons les lleis d'aquell reialme. Mes la viuda ne-

gá el permís, i per lo tant, no acceptá la corresponent indemnizació com també era de llei.

—Com voleu que tingui valor—respongué la pobra dona al enviat del Rei—per a vendrem aquesta finca, si es un recort del home meu, la única deixa que d'ell posseeix i que per res del mon me'n desfaria. L'home va heretar aquesta propietat dels seus pares, i ja fa algunes centurries que la familia la posseeix. Cap d'ells, malgrat a ses necessitats, ha volgut vendresela. Ja veieu, doncs, que si jo me la venia tots els passats del meu home no reposarien mai més tranquils dintre ses tombes.

—Pero es precis que vos la vengueu; el nostre Rei ho vol.

—Digau al nostre Rei i senyor—digué la viuda abaixant el cap en senyal de reverencia—que no hi ha cap llei que m'hi obligui.

—Bona dona—afegí el Ministre—oblideu que'l nostre Rei tot ho pot? Sa voluntat es llei, i una pobre viuda es molt poca cosa per a oposar-se a sa voluntat sobirana. Are tingueuho entés. Lo que no haveu fet de bon grat haureu de ferho per força, i a més a més que haventho de fer a la força no vos donarem ni una malla.

—I be—tartamutejá la viuda, sanglotant i amb les llàgrimes que li amaraven el rostre, redressantse tot lo que podia—i be, digau al senyor Rei que jo la finca no me la veng; que no hi ha cap llei que m'obligui a ferho; si la vol que me la prengui.

I aixís el Rei ho va fer. Després enviá l'arquitecte i una bona colla de mestres de cases per a començar l'enderrocament de la casa de la pobre viuda. Quan aquesta vegé al Rei i a tota aquella pila de gen que anaven a començar la tasca, agafá l'ase, li posá la sarria, hi col·locá quatre trastos, doná la má al seu baillet que feia el rampell, i plorant abandoná aquell lloc.

No havien pas caminat molt quan en una giragonsa, se toparen amb el Governador d'aquella provincia. Era un home que tenia fama de ser un sabi, d'una honradés a tota prova, aimant del seu Rei, com del poble que governava. De llunyanes terres compareixia gen per a consultar-lo. Los concells eren molt desitjats i seguits per tothom. El mateix Rei li tenia un carinyo boig i feia molt cas de lo que aquell home li deia.

El Governador al veure aquella pobre dona plorant i mitg desesperantse, no pogué menys de condolirsen i atansantshi, li digué:

—¿I doncs, bona dona, qué teniu?

La viuda li explicá de pe a pa tot lo que li passava.

El Governador se remaná el casquet que portava al cap, s'arreglá i desarreglá la blanca bar-